

Dvrigt vil jeg med det ærede Medlems Tilladelse vende Sætningen om og sige: Naar en autoriseret Læge har en Patient under Behandling, og Patienten dør, hvad der ofte kan være Tilfældet, saa kan man ligesaa lidt sige, om Sygdommen var uhelbredelig, eller om ikke netop de anvendte Midler have slået Patienten ihjel. I sit Foredrag i Dag talte det ærede Medlem om, at der er en vis Betryggelse med Hensyn til Lægerne derved, at Staten har paatrykt dem sit Stempel; det er af den Slags Argumenter, som vi saa ofte høre i saa mange Henseender, at naar Staten har paatrykt sit Stempel, saa er der Betryggelse for, at der maa være noget Godt hos de Bedkommende. Seldigvis er det ogsaa saa i mange Tilfælde, at Bedkommende besidde Kundskab og ere hæderlige Mænd; men der er Undtagelser. Et gammelt Ord siger jo, at der er braadne Kar i alle Lande, og man kan vel ligesaa vel sige, at der er braadne Kar i alle Stender. Det ærede Medlem vil neppe paastaa, at man ikke blandt de autoriserede Læger kan finde nogle, imod hvem der kan reises de samme Beskyldninger, som han i saa rigt Maal igaar udslyngede mod de uautoriserede. Han søgte især af amerikanske Forhold at vise, hvorledes uautoriserede Læger gjorde sig skyldige i mange Forbrydelser, navnlig i Fosterfordrivelse, ja han mente, at det ikke skulde være saa vanskeligt at kjøbe dem til at hjælpe en Patient ind i Evgigheden. Sa, det er muligt, men det Samme turde maasse kunne anvendes paa visse Folk af den autoriserede Stand. Der som jeg ikke tager meget fejl, have vi for saa Nar siden haat det Tilfælde her i Landet, at en Distriktslæge er bleven dømt fra sit Embede, fordi han havde gjort sig skyldig i Fosterfordrivelse. Tillige mente det ærede Medlem, at en Kvakfalver i Reglen ikke vilde frastige sig Behandlingen af en Patient, selv om han indser, at der er indtraadt et Stadium i Sygdommen, som han ikke formaar at behandle eller ikke har Kundskab til at behandle. Sa, det er muligt; men jeg er tilbøjelig til at tro, at i Reglen ville, om der end kan gives Undtagelser blandt Kvakfalverne, egenmyttige Folk, i Reglen ville navnlig de, der nyde Tillid hos den lavere Del af Befolkningen, tage lidet eller ingen Betaling for deres Behandling, men yde den mere af Mennekesjærlighed; og hvad skulde saa bevæge en saadan Mand eller Kvinde til ikke at sige til Patientten: Nu indser jeg, at der er kommet et Tilfælde, som jeg ikke kan behandle, som jeg ikke kjender Raad for, henvend Dig nu til en Mand, der er kyndig i dette Sag. Dette, tror jeg, vil ofte og maasse som oftest være Tilfældet. Paa den anden Side tvivler jeg paa, om der ikke kunde være en autoriseret Læge, — der jo faar sit gode Honorar for hvert Sygebesøg, — som kunde vedblive at behandle en Patient, skjøndt han ikke tilstrækkelig kjendte dennes Sygdom. Jeg tror saaledes, at man med fuldstændig god Føje kan vende alle

det ærede Medlems Argumenter om og ligesaa fuldt gjøre dem anvendelige paa autoriserede som paa ikke autoriserede Læger. Man mente imod Slutningen af sit Foredrag, at naar et Lovforslag som det foreliggende blev til Lov, vilde der derved nærmest opstaa et Privilegium, idet kun de Velhavende vilde kunne faae god Lægehjælp. Dette er en høierlig Bevisførelse, thi jeg tror, at det med Føje kan siges, at for Tiden er det en Kjendsgjerning, at det nærmest er et Privilegium for de Velhavende at kunne faae god Lægehjælp. Det ærede Medlem kjender neppe til Forholdene ude paa Landet saa godt som jeg og mange af os Landboere; men naar han vil tænke sig, at man ofte paa Landet har 2 a 3 Mil til Lægen, vil han indse, hvor vanskeligt det maa være for fattige Folk ikke alene at skaffe Befordring frem og tilbage, men tillige for en saadan Veilængde at betale 5, 6, 8 Rd. for et Sygebesøg. Jeg vil spørge, om dette ikke kan afholde Mange fra at benytte Lægen. Men naar der nu var en Mand i Nærheden med lidt Indsigt i Sagen, saa kunde dette føre til, at man, naar Sygdommen ikke var forbunden med Fare, vilde henvende sig til ham og faae Hjælp i Tide. Vi have ofte Tilfælde paa Landet, hvor et Mennekes Helbred lider Afbræk, og maaste et Mennekesliv komme i Fare, fordi Lægen bor i for lang Afstand. Med Hensyn til dette Punkt skal jeg gjøre opmærksom paa, at jeg vilde finde det høist rimeligt, om Lægerne i Almindelighed — maasse er det Tilfældet paa nogle enkelte Steder — vilde tage en nogenlunde lige Lægebetaling for deres Sygebesøg, uanset om de vare nærmere ved deres Bolig eller i den yderste Kredt af deres Distrikter. De faae i Almindelighed Befordring, men saa er tillige deres Betaling for Lægebesøg 5—6 Gange saa høj, naar de skulle tage langt ud i Distriktet. Dette er en høj Grad af Ubillighed mod dem, der have det Uheld at bo i Udkanten af Lægedistriktet, og jeg tror, at enkelte Læger ere komne til at indse det og, hvad jeg finder høist rimeligt, tage mindre Lægehonorar af de længst borte Boende og mere af de nærmest Boende. — Det glædede mig igaar at høre den ærede Minister udtale sig paa en Maade for Lovforslaget; men jeg maa beklage, at Slutningen af hans Foredrag lige fuldt blev, at han ikke var i Stand til at gaa ind derpaa. Det glædede mig især at høre ham udtale, at han erkjendte, at et saadant Lovforslag ikke vilde være til betydelig Glæde for de virkelige Læger. I denne Opfattelse skal jeg give ham fuldstændig Medhold. Det er ogsaa min Overbevisning, at for de Læger, der med Dygtighed og Samvittighedsfuldhed rægte deres Kalb, vil det ingen Glæde gjøre; de ville i Almindelighed faae Folks Spgning alligevel i de fleste Tilfælde, uagtet der maasse bor Kvakfalvere nærmere eller fjernere, men dem ville Folk i Reglen kun gaa til, naar det viser sig, at Lægens Raad ikke hjælper. Derimod er det vel